

18 Απριλίου 2021

Κυριακή Ἁγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)



Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.



Έβδομάδα μ' έβδομάδα νοιώθουμε ότι πλησιάζουμε όλοένα τήν ένδοξη Ανάσταση τοϋ Χριστοϋ. Καί μās φαίνεται ότι κινούμαστε γρήγορα, από Κυριακή πρός Κυριακή, πρός τήν ήμέρα πού κάθε φόβος, κάθε φρίκη θα χαθεΐ.

Κι όμως τόσο εύκολα ξεχνάμε ότι πριν φτάσουμε τήν ήμέρα τής Ανάστασης, πρέπει μαζί με τόν Χριστό, μαζί με τούς Άποστόλους Του, να βαδίσουμε τήν όδο τής Σταύρωσης. «Ίδού, αναβαίνομεν εις Ίεροσόλυμα και ό Υίός τοϋ Άνθρώπου θα παραδοθῆ εις χεΐρας ανθρώπων, και θα Τόν σταυρώσουν, και τήν τρίτην ήμέραν θα αναστηθεΐ». Όλοι ξέρουμε ότι θα αναστηθεΐ, αλλά έχουμε πότε αναρωτηθεΐ πώς γύρισαν οι μαθητές Του στήν Ίερουσαλήμ, ξέροντας ότι ή Σταύρωση ήταν κοντά; Κινοϋνταν φοβισμένοι. Δέν ειχαν ώριμάσει τόσο, ώστε να εῑναι εκείνοι πού και τήν ζωή τους θα ξδιναν για να διαδοθεΐ τὸ μήνυμα τοϋ Εϋαγγελίου. Κινοϋνταν με φόβο. Όταν ό Χριστός τούς εῑπε να γυρίσουν στήν Ίερουσαλήμ, τήν πόλη πού εῑχε άρνηθεΐ τόν Χριστό, βάζοντας τήν ζωή Του σε κίνδυνο, εκείνοι Τοϋ εῑπαν: «ας μην πάμε..», και μόνον ένας μαθητής, ό Θωμάς, εῑπε: «..Όχι. Άς πάμε μαζί Του, κι ας πεθάνουμε μαζί Του...»

Ό μαθητής εῑναι εκείνος, πού άνόητα πιστεύω, όνομάσαμε Άπιστο: ό μόνος πού δέν ήταν έτοιμος να δώσει τήν έμπιστοσύνη του, τήν πίστη, τήν ζωή του, τὸ αίμα του, χωρίς βεβαιότητα. Αλλά ή καρδιά του ήταν ανεπιφύλακτα δοσμένη στον Χριστό. Πόσο υπέροχο να εῑναι κάποιος ένας τέτοιος άνθρωπος! Αλλά και οι υπόλοιποι μαθητές δέν θα έγκαταλείψουν τόν Χριστό. Θα βαδίσουν μαζί Του πρός τήν

Ἱερουσαλήμ.

Ἔχουμε σήμερα ἀκόμα τὸ παράδειγμα ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ζοῦσε μιὰ τραγωδία πρὶν συναντήσῃ τὸν Χριστό. Εἶναι ἡ Μαρία ἡ Αἰγυπτία. Ἦταν ἀμαρτωλή. Ἦταν πόρνη. Δὲν πίστευε στὸν Θεό, οὔτε μὲ τὴν ψυχὴ, οὔτε μὲ τὸ σῶμα. Δὲν εἶχε σεβασμὸ σὲ αὐτὸ τὸ σῶμα ποὺ ὁ Θεὸς ἔχει δημιουργήσει, οὔτε σ' αὐτὴ τὴν ψυχὴ. Κι ὅμως ἤρθε, μὲ τραγικὸ τρόπο, ἀντιμέτωπη μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τῆς ἐπιτραπεῖ ἡ εἴσοδος στὸν Ναὸ ἐκτὸς ἂν ἀπέρριπτε τὸ κακὸ καὶ διάλεγε τὴν ἀγνότητα, τὴν μετάνοια, τὴν νέα ζωὴ.

Ἄς συλλογιστοῦμε τοὺς μαθητὲς ποὺ σχεδὸν ἰκέτεψαν τὸν Χριστὸ νὰ μὴν ἐπιστρέφῃ στὴν Ἱερουσαλήμ, ἐπειδὴ ἡ Ἱερουσαλήμ ἦταν μιὰ πόλη ὅπου ὅλοι οἱ προφῆτες εἶχαν πεθάνει, δὲν ἤθελαν νὰ πεθάνει ὁ Χριστός, καὶ φοβόντουσαν. Ἄς ἀναρωτηθοῦμε πόσο τοὺς μοιάζουμε. Ἄς ἀναρωτηθοῦμε εἰλικρινὰ σήμερα πόσο μοιάζουμε ἢ ὄχι στὴν ὁσία Μαρία τὴν Αἰγυπτία - τὴν Μαρία ποὺ εἶχε ζήσει τὴν ζωὴ τῆς σύμφωνα μὲ τοὺς τρόπους καὶ τὶς ἐπιθυμίες τῆς, παρασυρόμενη ἀπ' ὅλους τοὺς πειρασμοὺς τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς· καὶ μία μέρα συνειδητοποίησε ὅτι στὴν κατάστασιν ποὺ ἦταν δὲν μπορούσε νὰ εἰσέλθῃ στὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ.

Πόσο εὐκόλα μπαίνουμε ἐμεῖς στὸ ναὸ, ξεχνώντας τόσο εὐκόλα ὅτι ἡ ἐκκλησία εἶναι ἕνα μικρὸ κομμάτι τοῦ κόσμου ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπιλέξει νὰ ζεῖ ἀποκομμένος ἀπὸ τὸν Θεό, ποὺ ἔχει ἀπορρίψει τὸν Θεό, ἔχει χάσει τὸ ἐνδιαφέρον του γι' Αὐτόν• κι ὅτι οἱ λίγοι πιστοὶ δημιουργήθηκαν ἀπὸ τὸν Θεὸ σὰν καταφύγιο - ναί, ἡ ἐκκλησία εἶναι ἡ πληρότητα τοῦ Παραδείσου, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα τραγικὸ καταφύγιο, τὸ μόνο μέρος ποὺ ἔχει δικαίωμα νὰ βρῆται ὁ Θεὸς ἐπειδὴ εἶναι καταζητούμενος. Κι ὅταν ἐρχόμαστε ἐδῶ, μπαίνουμε στὸ βασίλειο τοῦ Θεοῦ. Θὰ πρέπει νὰ ἐρχόμαστε μὲ μία αἴσθησιν δέους ὄχι ἀπλὰ νὰ περπατᾶμε ἐκεῖ ὅπως σ' ἕνα ἄλλο μέρος, ἀλλὰ σ' ἕναν τόπο ποὺ εἶναι ἤδη τὸ Βασίλειο τοῦ Θεοῦ.

Ἄν εἶχαμε αὐτὴν τὴν διάθεσιν, ὅταν ἐρχόμαστε στὴν πόρτα τῆς Ἐκκλησίας, θὰ μπορούσαμε νὰ εἶμαστε, ἂν καὶ ἀσήμαντοι, σὰν τὴν Μαρία τὴν Αἰγυπτία. Θὰ σταματούσαμε καὶ θὰ λέγαμε, «πῶς μπορῶ νὰ μπῶ στὸν ναό;» Καὶ ἂν τὸ κάναμε αὐτὸ ὀλόψυχα, μὲ μιὰ καρδιὰ συντετριμμένη, μὲ μιὰ αἴσθησιν τρόμου ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶμαστε τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό, τόσο ξένοι, τόσο ἄπιστοι, τότε θὰ ἄνοιγαν οἱ θύρες, καὶ θὰ βλέπαμε ὅτι δὲν βρισκόμαστε ἀπλὰ σ' ἕναν μεγάλο χῶρο περιτριγυρισμένο ἀπὸ τοίχους, ἀλλὰ βρισκόμαστε σ' ἕναν τόπο ποὺ εἶναι ὁ Παράδεισος τοῦ Θεοῦ ποὺ ἦλθε στὴν γῆ.

Ἄς μάθουμε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐμπειρία τί σημαίνει νὰ προχωρᾶμε βῆμα-βῆμα πρὸς τὴν Ἀνάστασιν, ἐπειδὴ γιὰ νὰ φτάσουμε στὴν Ἀνάστασιν πρέπει νὰ περάσουμε μέσα ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶ, πρέπει νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν τραγωδίαν τῆς Μ. Ἑβδομάδας καὶ νὰ

τὴν κάνουμε δική μας, μετέχοντας με τὸν Χριστό, τοὺς μαθητές Του καὶ τὰ πλήθη ὀλόγυρα, στὸν φόβο, στὸν τρόμο αὐτοῦ τοῦ γεγονότος· κι ἐπίσης νὰ τὸ ζήσουμε σὰν μιὰ φωτιὰ ποὺ θὰ κατακάψει ὅ,τι εἶναι εὐτελές γιὰ τὸν Θεὸ καὶ θὰ μᾶς καθαρῖσει. Κι ἴσως μία μέρα, ὅταν ἡ φωτιὰ θὰ ἔχει κατακάψει ὅ,τι δὲν εἶναι ἄξιο γιὰ τὸν Θεό, καθένας ἀπὸ μᾶς ἴσως γίνεῖ μιὰ εἰκόνα τῆς φλεγομένης βάρου, πυρακτωμένης ἀπὸ τὴν θεία φλόγα καὶ μὴ καιομένης, ἐπειδὴ θὰ εἶχε ἀπομείνει σὲ μᾶς μόνο ὅ,τι θὰ ἐπιβίωνε ἀπὸ τὴν θεϊκὴ φωτιὰ. Ἀμήν.

Ἀπόδοση Κειμένου: www.agiazoni.gr

Πηγή: [agiazoni.gr](http://www.agiazoni.gr)